

κατὰ πρῶτον ὡς διαλυτικὸν μέσον τῶν παχέων ἐλαίων μετεχειρίσθη ὁ Γάλλος Deirs τὸ 1856. Ἡ χρῆσις τοῦ ἀνθρακος κατέστη σήμερον ἡ ἐπικρατεστέρα, ἂν καὶ φαίνεται ὅτι ἡ βενζίνη (τὸ εἰς 700—900 ἀποστάζον ἐκ τοῦ ἀκαθάρτου πετρελαίου ὑγρὸν) κέκτηται πλείονα πρὸς τοῦτο πλεονεκτήματα οὔσα καὶ εὐνοστέρα τιμωμένη πρὸς ἓν φράγκον τὸ χιλιόγραμμον ἐν ᾧ τὸ τοῦ διθειούχου ἀνθρακος τὸ χιλιόγραμμον τιμᾶται 1,30 φρ. Τὸ *πυρηνέλαιον*, ὀνομαζόμενον Sulfuröl, εἶναι ἀσθενῶς πράσινον, ὀλίγον τι γλισχρῶδες καὶ ὀσμῆς δυσαρέστου· διαλύεται ἐντελῶς ἐν ἀπολύτῳ αἰθέρι καὶ οἰνοπνεύματι, ἣν ιδιότητα δὲν ἔχει τὸ διὰ θλίψεως ληφθὲν ἔλαιον· εἶναι πλούσιον εἰς στερεοὺς γλυκερικούς ἐστέρας, εἰς ἐλαφρὰν ψύξιν ἀποχωριζομένους καὶ χρησιμοποιεῖται σήμερον κυρίως εἰς τὴν σαπωνοποιάν. Ἡ τιμὴ τοῦ ἐλαίου τούτου εἶναι περὶ τὰ 6 μετζήτια τὸν στατήρα. Τὴν ἐκ τῶν πυρήνων ἐξαγωγὴν ἐλαίου εἰσήγαγε τὸ πρῶτον ἐν Μυτιλήνῃ πρό τινων ἐτῶν ὁ ἄγγλος Hadkinson ἰδρύσας ἐπὶ τῆς παραλίας παρὰ τὰ Πάμφυλα, χωρίον μίαν ὥραν τῆς πρωτεύουσας ἀπέχον, πυρηνελοποιεῖον διὰ διθειούχου ἀνθρακος. Τὸ ἐξαγόμενον ἔλαιον κατεργάζεται ἐκ σάπωνος ἐν τῷ αὐτόθι ἐπίσης ἰδρυθέντι σαπωνοποιεῖφ του. Μετὰ τινα χρόνον κατὰ μίμησιν τούτου ἐσυστήθη ὁμοιον πυρηνελοποιεῖον καὶ ἐν τῇ σκάλα τοῦ χωρίου Λουτρά, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ κόλπου Ἰερᾶς, ὑπὸ Μουζάλα καὶ Γλύψη. Ἀμφότερα ταῦτα κέκτονται καὶ καμίνους πρὸς παρασκευὴν τοῦ διθειούχου ἀνθρακος ἐκ σικελικοῦ ἰδίως θείου. Περιλαμβάνουσι δὲ ἀνὰ ἕξ δοχεῖα (extractoren) χωρητικότητος 4,000 χιλιόγραμμων, ἡ δὲ ἡμερησία αὐτῶν παραγωγὴ ἀνέρχεται εἰς 150—200 χιλιόγρ. ἐλαίου, τῆς περιεκτικότητος τῶν πυρήνων εἰς ἔλαιον οὔσης 6—12⁰/₁₀. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ μένοντα μετὰ τὴν τοιαύτην ἐξαγωγὴν τοῦ ἐλαίου δύνανται νὰ χρησιμοποιωῖνται, ὅταν μόνον κακασταθῶσιν ἐντελῶς καθαρὰ διθειούχου ἀνθρακος ὡς τροφὴ τῶν ζῴων λίαν θρεπτική.

(Ἄκολουθεῖ)

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΓΡΑΓΩΔΙΑΝ

Ὁ Hæckel ἐλεγχόμενος ὑπὸ τοῦ συντάκτου τοῦ «Λόγου»!

(Συνέχεια. Βλ. τὸ προηγούμενον φύλλον.)

Κατὰ τὸν Hæckel «ἡ θεωρία, ἣν ἀποκαλοῦμεν συνήθως διὰ βραχέων δαρβινικὴν θεωρίαν ἢ δαρβινισμόν, εἶνε μόνον μικρὸν τι τεμάχιον θεωρίας πολλῶν περιληπτικωτέρας, δηλαδὴ τῆς ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ θεωρίας τῆς ἐξελιξέως, ἧς ἡ ἀπειρος σπουδαιότης περιλαμβάνει ὀλόκληρον τὴν σφαῖραν τῶν ἀνθρώπινων γνώσεων» (Βλ. *Προμηθεὺς Α'*, σελ. 333). Ἄν νομίζετε, φίλοι ἀ-

ναγῶσται, ὅτι ταῦτα ἔχουσιν ἔχνος ἢ οὐκ ἀληθείας, ἀπατάσθε ἀπάτην δεινὴν!

Κατὰ τὸν κ. Μακράκην οὗτοι «οἱ λόγοι τοῦ στόματος» τοῦ Hæckel εἶνε — τί νομίζετε; «τεκμήριον — τοῦ πάθους τῆς παραφροσύνης αὐτοῦ». (Καλὴ ἀρχή!) Πόθεν δὲ τοῦτο δῆλον; Ἀπλούστατα, ἐκ τοῦ ὅτι «ἡ πρότασις αὕτη οὐδὲν ἄλλο λέγει ἢ ὅτι τὸ μέρος περιέχει τὸ ὅλον, ὅτι ἡ γνῶσις τῶν ζῴων περιλαμβάνει ἐν ἐκυτῇ τὴν γνῶσιν πάντων τῶν ἄλλων ὄντων καὶ τῆς ποιητικῆς αὐτῶν αἰτίας, ὅτι ἡ ζωολογία, μερικὴ οὔσα ἐπιστήμη, περιέχει ἐν ἐκυτῇ ὅλας τὰς ἄλλας ἐπιστήμας».

Ἐνταῦθα ὁ ἀναγνώστης παραινέται νὰ ἐγείρῃ ἰσχυρὸν τι πρόχωμα κατὰ τοῦ βεύματος τοῦ οἴκτου, ὅπερ βεβαίως κατακλύζει τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Χαριέστατα «πάτριε» φιλόσοφε, πόσον τῷ ὄντι σ' ἀδικούμεν, ἀποκαλοῦντές σε οὕτως! Ἄγνοεῖς, ὦ λῶστε, ὅτι ἄλλο ἢ ΚΑΘΟΛΙΚΗ θεωρία τῆς ἐξελιξέως καὶ ἄλλο ἡ *εἰδικὴ* θεωρία τῆς ἐξελιξέως τῶν *ἐνοργάνων ὄντων*! Καί, τοῦτο ἄγνοῶν, ἀδυνατεῖς, δύστηνε, νὰ ἐννοήσῃς τὴν ἐπιστημονικὴν διδασκαλίαν τοῦ Hæckel, δηλαδὴ ὅτι ἡ *εἰδικὴ* θεωρία τῆς τῶν *ἐνοργάνων ὄντων* ἐξελιξέως (ἦτοι ἡ δαρβινικὴ θεωρία ἢ ὁ δαρβινισμός) «εἶνε μόνον μικρὸν τι τεμάχιον θεωρίας πολλῶν περιληπτικωτέρας, δηλαδὴ τῆς *καθολικῆς* θεωρίας τῆς ἐξελιξέως, ἧς ἡ ἀπειρος σπουδαιότης περιλαμβάνει ὀλόκληρον τὴν σφαῖραν τῶν ἀνθρώπινων γνώσεων», καὶ ὅτι «ἀσφαλῶς ὁ Δαρβίνος ἀπέδειξε τὴν τελευταίαν τῶν θεωριῶν τούτων (τὴν καθολικὴν θεωρίαν τῆς ἐξελιξέως) διὰ τῆς ἐτέρας (τῆς *εἰδικῆς* ἐξελιξέως τῶν *ἐνοργάνων ὄντων*, = τῶν ζῴων καὶ τῶν φυτῶν)»! (*)

(*) Ἀπὸ τῆς 1. Νοεμβρίου 1887. ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἐν Παρισίοις ἀνεπιστημονικώτατόν τι καὶ κακοθέστατον ἰησοῦτικόν περιοδικὸν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Ἐπιστήμη ἡμερῆς καὶ ἐπιστήμη (Revue de la science nouvelle), σκοπὸν ἔχον τὴν καταπολέμησιν τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσιπενταετηρίδα γενομένων γιγαντιαίων προόδων τῆς ἐπιστήμης (!!!) καὶ ἀναισχύντως διακηρύσσον (σήμερον !!!) ὅτι εἶνε «πιστῶς καὶ δλοκλήρως ὑποτεταγμένον εἰς τὰ διδάγματα τῆς Ἁγίας Ἐδρας». Ἐπιθεώρησις τῆς νέας ἐπιστήμης γινομένη ὑπὸ τοῦ Πάπα !!!... Φαντάσθητε, ἀναλογισθητε, κρίνατε, συμπεράνατε!!!...

Ἐν τῷ τοιοῦτῳ λοιπὸν περιοδικῷ, οὗ τὴν ἐπιστήμην καὶ ἠθικὴν ἀξίαν εἰκάζουσιν ἡδὴ οἱ ἀναγῶσται, οὐ μόνον ἡ καθολικὴ θεωρία τῆς ἐξελιξέως ἀπορρίπτεται ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ *εἰδικὴ*—διὰ τῶν ἐξῆς καὶ μόνων δολίων καὶ ἀσυειδῶτων λόγων: «Καὶ ἂν ἔτι, ὅπερ ἀνά πόδεϊκτον, εἶδη τινὰ φυτικά ἢ ζωικά ἐξελιχθῶσιν ἐξ ἄλλῃλων, δὲν ἐξάγεται ἐκ τούτου καθολικὴ πάντων τῶν ὄντων ἐξέλιξις ἀπὸ τοῦ προτεινομένου ἀρχικοῦ ἀτόμου, ὡς ἡ δαρβινικὴ σχολὴ ἰσχυρίζεται». Βλ. τὸ φυλλάδιον τῆς 1. Φεβρουαρίου 1891. σελ. 210. Βλέπετε ὅτι καὶ τῆς Δύσεως οἱ ἰησοῦται μάχονται κατὰ τῆς ἐπιστήμης καθ' ὃν τρόπον οἱ τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐκ τοῦ μέρους, λέγουσι, μὴ κρίνετε τὸ δ-

'Αγνοεῖς, ἐκπολιορκητὰ καὶ κατασκαφεῦ πάσης ἐπιστήμης καὶ γνώσεως, ὅτι ἡ σοφωτάτη καὶ περιώνυμος συγγραφή τοῦ Haeckel ἐπιγράφεται: «Φυσικὴ κοσμογονία. Ἐπιστημονικὰ χάριν τῶν πολλῶν μαθήματα περὶ τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως ἐν γένει καὶ περὶ τῆς τοῦ Δαρβίνου, τοῦ Goethe καὶ τοῦ Lamarck *ιδίᾳ*» (Natürliche Schöpfungsgeschichte (*).—Gemeinverständliche wissenschaftliche Vorträge über die Entwicklungslehre im Allgemeinen und diejenige von Darwin, Goethe und Lamarck im Besonderen). Ἄγνοεῖς, διδάσκαλε, ὅτι ἐν τῷ II' Μαθήματι τοῦ Haeckel περὶ τεσσάρων τινῶν μεγίστων ἀντικειμένων γίνεται λόγος, πρῶτον δὲ «περὶ τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ τῆς γῆς» (Entwicklungstheorie des Weltalls und der Erde). Οἴκτειρον λοιπὸν καὶ σὺ ἡμᾶς ὅτι μετὰ τοιοῦτου *governer* ἀμαθοῦς ἐξ ἀνάγκης συζητοῦμεν χάριν τοῦ συμφέροντος τῶν πολλῶν!!!

Ἄλλὰ προβαίνομεν ἐκτιθέμετες. Κατὰ τὸν Haeckel «ὁ προσδιορισμὸς τῆς θέσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ φύσει καὶ τῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς πάντα τὰ ὄντα, τοῦτο τὸ ζήτημα τῶν ζητημάτων τῆς ἀνθρωπότητος, — εὐρίσκεται ὀριστικῶς λελυμένον διὰ τῆς γνώσεως τῆς ζῳικῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου. Συγχρόνως δὲ διὰ τῆς θεωρίας τῆς καταγωγῆς, ὡς ἀνέ-

λο ν ο ι ' Ἄλλ' εἶπετε ἡμῖν, φωτοσέβεται, τίνα τρόπον τότε ὀφείλομεν ἐπιστημονικῶς νὰ κρίνωμεν καὶ νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὸ ἔλεον; Τίνα τρόπον ἄλλως δυνάμεθα ἐπιστημονικῶς νὰ ἐρμηνεύσωμεν καὶ νὰ κρίνωμεν τὸ μέρος; Σιγήσατε, ἄψυχα καὶ δυσώδη λείψανα τῶν μέσων αἰώνων, ἀναμένοντα τὸν γοργῶ τῷ ποδὶ καταφθάνοντα νεκροθάπτην, αἰγήσατε, — διότι ἐννοοῦμεν ἤδη ὑμᾶς!...

«Ἐρχεται ὦρα, ὅτε οὔτε ἐν τῷ δρει τοῦ τῶ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσατε τῷ πατρὶ ὑμεῖς προσκυνεῖτε δ' οὐκ οἴδατε· ἡμεῖς προσκυνούμεν θ' οἴδαμεν· — ἀλλ' ἔρχεται ὦρα καὶ νῦν ἔστιν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῆται προσκυνήσουσι τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνούντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνούντας αὐτόν, ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰωάν. 4, 21—24. Περὶ τοῦ ἀληθῶς θεοῦ τούτου χωρίου, ὅπερ θὰ νεκρώσῃ μετ' οὐ πολὺ πᾶσαν calotte καὶ πάντα chapelet, βλ. *Ren a n Vie de Jésus* σελ. 234—235. τῆς 16' ἐκδ.).

(*) Κατὰ τὸν Jules Soury ἐν τῇ μεταφράσει τῆς εἰς τὸν Virchow ἀπαντήσεως τοῦ Haeckel (σελ. 129, σημ. 1. τῆς β' ἐκδ.): «Ἡ Schöpfungsgeschichte (δημιουργίας ἱστορία), κατὰ τὴν ἔννοιαν, καθ' ἣν ὁ Haeckel μεταχειρίζεται ταύτην τὴν λέξιν, εἶνε κυρίως ἡ κοσμογονία, ἡ ἱστορία τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνοργάνου καὶ τοῦ ἐνοργάνου κόσμου, ἂν ἐπιτρέπηται εἰσεῖτι νὰ διατηρῶμεν τὴν κλασικὴν ταύτην διάκρισιν. (Ὁ Soury ὑποδείκνυσιν ὅτι δὲν εἶνε ἡμῖν ἐπιτετραμμένον νὰ διατηρῶμεν ἐπι τὴν εἰρημένῃ διάκρισιν ἔνεκα τῶν ὄσα διδάσκει ὁ Haeckel κατὰ τὴν ἐν τῷ Προμηθεῖ (Α', σελ. 345—346) μεταφράσιν.)

πλασεν αὐτὴν ὁ Δαρβίνος, δυνάμεθα ἤδη τὸ πρῶτον νὰ θεμελιώσωμεν ἐπιστημονικῶς ἱστορίαν φυσικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους» (βλ. *Προμηθεῖ* Α', σελ. 335).

Κατὰ τὸν συντάκτην ὁμως τοῦ «Λόγου» πάντα ταῦτα εἶνε οὐδὲν ἄλλο ἢ «γελοῖα ἀξιώσεις» διὰ τοὺς ἐξῆς μὴ γελοῖους λόγους: «Ἡ ἱστορία τῆς φυσικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐγράφη ὑπὸ τοῦ θεόπλου καὶ θεοδιδάκτου Μωϋσέως εἰς τὴν πρῶτην βίβλον τῆς Γενέσεως», δι' ὅσον δὲ «ἡ θεόγραφτος αὕτη ἱστορία διηγεῖται ὅτι ὁ Θεὸς τὴν ἔκτην καὶ τελευταίαν ἡμέραν τῆς δημιουργίας εἶπε», — «σαφῶς προσδιορίζεται ἡ θέσις τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ φύσει, καὶ αἱ σχέσεις αὐτοῦ πρὸς πάντα τὰ ὄντα».

Καὶ ὁ τοιαῦτα γράφων ἠπατημένος ἀπατεῶν (betrogener Betrüger) κατὰ Lessing τολμᾷ ἔπειτα νὰ λέγῃ παρακατιῶν ὅτι ἀναιρεῖ τὰ διδάγματα τοῦ Haeckel «οὐ μόνον γραφικῶς καὶ θεολογικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπιστημονικῶς»!!! Τάλαινα ἐπιστήμη!... (*)

Ἡ Γένεσις καὶ ἐν γένει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, κύριε Μικράκη, ὡς διδάσκει ὁ Haeckel (βλ. *Προμηθεῖ* Α', σελ. 374), «δὲν εἶνε σύγγραμμα φυσιογνωστικὸν ἀλλὰ συλλογὴ μνημείων γραπτῶν τῆς ἱστορίας, τῆς νομοθεσίας καὶ τῆς θρησκείας τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ὅτι δὲ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς πάντα τὰ φυσιογνωστικὰ ζητήματα (*), οὐδεμίαν ἔχει πραγματικὴν ἀξίαν, ὅτι μάλιστα γέμει πυχλωτάτων πλανῶν, τοῦτο κατ' οὐδὲν ἐλαττοῖ τὴν μεγάλην αὐτῆς σπουδαιότητα ὡς πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ». Ὁ μελετῶν δὲ μάλιστα ἐμβριθῶς τὴν Καινὴν Διαθήκην παρατηρεῖ μετὰ χαρᾶς ὅτι τοιαύτην ἔχουσι καὶ ἐκφράζουσιν, ὡς εἰκός, γνώμην περὶ τῆς Διαθήκης τῆς Παλαιᾶς καὶ ὁ Χριστὸς καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἄλλὰ τί τὰ πολλὰ; Αὕτη ἡ ἀπλῆ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀνάγνωσις μαρτυρεῖ τρανῶς τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων. Εἶνε, παραδείγματος χάριν, ἄξια πίστεως τὰ ἐν τῇ Γενέσει περὶ τῶν θυγατέρων τοῦ Λὼτ μυθολογούμενα, περὶ ὧν ματαίως ἠρωτήσαμεν ἄλλοτε τὸν κ. Μακράκην, ἰχθύος γενόμενον ἀφρονότερον (βλ. *Προμηθεῖ* σελ. 124), ἢ τὰ περὶ τῆς οὐρκανοπετοῦς τοῦ μάκνα τροφῆς

(*) Τοιαύτας κατὰ τῆς ἐπιστήμης βλαστημίας ἐτόλμησε νὰ φλυαρήσῃ ἐν τῷ Λόγῳ τῆς 15. Δεκεμβρίου 1890. καὶ τις ἱατρός, ἐν Παρισίοις τότε διατρίβων, Δημήτριος Πρωταῖος τοῦπίκην.

Περὶ τοῦ νέου τούτου μύκητος τοῦ πνευματικοῦ ἡμῶν ἐδάφους καὶ περὶ τῶν χαρίτων αὐτοῦ θὰ γράψωμεν προσεχῶς τὰ δέοντα, ἵνα ἴδωσιν οἱ ἀναγνώσται τίνες εἶνε καὶ τί φθέγονται οἱ τοῦ φιλοζόφου θιασῶται καὶ ὄπαδοί. *Tel maître, tel valet!* Κατὰ τὸν μῆστορα Ἰωάννην καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἵνα ἑλληνικότερον τὴν κοινὴν παροιμίαν ἐκφράσωμεν!

(**) Αὕτη εἶνε ἡ μᾶλλον προσήκουσα τῆς προτάσεως ταύτης θέσις.

ἀλλαγῶ τῆς Πικλαίης Διαθήκης ἐκτιθέμενα, ἵνα περι-
ορισθῶμεν ἐν προχείροις ὅλως καὶ παντὶ γνωστοῖς πα-
ραδείγμασιν ; (Ἐπεταὶ συνέχειαι.)

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ ἰδιόργος τοῦ Σικάγου (Β. Ἀμερικὴ) Ἐκ
Σικάγου ἀγγέλλεται ὅτι χάριν τῆς προσεχῶς αὐτόθι
γενησομένης παγκοσμίου ἐκθέσεως ἀνεγερθήσεται πύρ-
ργος σιδηροῦς, ὁμοίος πρὸς τὸν τοῦ Ἄιφφελ, ὕψους 330
μ. Ἐν αὐτῷ θὰ στηθῶσι 10 ὑδραυλικαὶ μηχαναὶ δι'
ὧν θὰ δύνανται νὰ ἀνέλθωσιν ἐν μιᾷ ὥρᾳ 8000 ἀν-
θρώπων.

**Στατιστικὴ τῶν μεταλλείων καὶ ὀρυχείων
τῆς γῆς.** Ἐν ἔτει 1888 τὰ μεταλλεῖα ἀπάσης τῆς
γῆς παρήγαγον 23,512,006 τόνους σιδήρου, 517,000
τόν. μολύβδου, 344,000 τόν. ψευδαργύρου, 3000 τόν.
πλατίνης, ρικελίου, καὶ κιβάλλιου 4,000 τόν. ἀργύρου
166,225 χιλιόγραμμα χρυσοῦ. Ἐν ὄλῳ 24,760,000
τόν. ἀξίας 3,967,746,500 φράγκα. Ἄν δὲ πρὸς τὰ
ποσὰ ταῦτα προστεθῶσι καὶ διάφορα ἄλλα ὀρυκτά,
μάρμαρα λίθοι κτλ. ἡ ἀξία τῶν ἐκ μεταλλείων καὶ ὀ-
ρυχείων παραχθέντων ἀνέρχεται εἰς 8,880,000,000
φράγ.

Φθορὰ σιδηροδρομῶν. Κατὰ τὰς ἐν Βελ-
γίῳ γενομένας παρατηρήσεις εὐρέθη ὅτι σιδηροδρομικὴ
γραμμὴ ἐνὸς γεωγρ. μιλίου (=7420), ἐφ' ἧς καθ' ἑκά-
στην μίαν μόνον ἀμαξοστοιχίαν κινεῖται, χάνει ἐκ τοῦ
σιδήρου τῆς καθ' ἑκάστην 1 χιλιόγραμμα. Ἐπειδὴ δὲ
ἅπασαι τῆς γῆς αἰγραμμαὶ ἔχουσι μῆκος 50,000 γεωγρ.
μιλιῶν, δεχόμενοι, ὅτι ἐπὶ τούτων κατὰ μέσον ὄρον
10 ἀμαξοστοιχίαι κινεῖνται, εὐρίσκουσιν ὅτι καταστρέ-
φονται καθ' ἑκάστην ἐκ τῶν σιδηρῶν ράβδων 600,000
χιλιόγρ. σιδήρου, ἅτινα ἐν μορφῇ κόνεως ἀπέρχονται.

Αἱ τροφαὶ τῶν ἵππων. Πολλάκις ἀνεκινήθη τὸ
ζήτημα καὶ ὑπεστηρίχθη ἡ γνώμη, ὅτι βρώμος τετριμμέ-
νος καὶ χόρτος κοπανισμένος εἶνε θρεπτικώτερα διὰ τοὺς
ἵππους παρὰ ἐὰν δίδωνται ταῦτα μὴ κεκομμένα. Τὸ
ἀληθές τῆς γνώμης ταύτης ἀπέδειξε τρανώτατα πρὸ
ὀλίγον ἡ ἐταιρεία τῶν λεωφορείων ἐν Λονδίῳ, ἧτις
κέκτηται 6000 ἵππων καὶ δαπανᾷ πολλὰ καθ' ἑκάστην
πρὸς διατροφήν αὐτῶν. Ἐχώρισε τοὺς ἵππους τῆς εἰς
δύο κατηγορίας· εἰς μὲν τὴν πρώτην ἔδιδε σιτηρέσιον
τῆς ἡμέρας δι' ἑκάστον ἵππον 8 χιλιόγραμμα βρώμου
τετριμμένου, 3 χιλιόγρ. 750 γραμμ. χόρτου κοπα-
νισμένου, καὶ 1 χιλιόγρ. 125 γραμμ. ἀχύρου· εἰς δὲ
τὴν δευτέραν ἔδιδε 9 ½ χιλιόγρ. βρώμου καὶ 6 ½ χι-
λιόγρ. χόρτα ἀκοπάνιστα τουτέστι τροφήν 13 χιλιό-
γράμμων διὰ τοὺς τῆς πρώτης κατηγορίας καὶ 16 διὰ
τοὺς τῆς δευτέρας. Καὶ ὅμως παρετήρησεν ὅτι οἱ πρῶ-
τοι ἵπποι οὐδεμίαν διαφορὰν ἐδείκνυον οὔτε ὡς πρὸς

τὴν ὑγείαν καὶ εὐεξίαν τοῦ σώματος, οὔτε ὡς πρὸς
τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἰκανότητα πρὸς ἐργασίαν· εἰσή-
γαγε τότε εἰς γενικὴν χρῆσιν τὴν ὀλιγοτέραν ἀλλὰ
κοπανισμένην τροφήν καὶ ἐπέτυχεν ἐκ τούτου οικονο-
μίαν 1500 φράγκων καθ' ἡμέραν ἢ περὶ τὰ 581,000
φρ. ἑτησίως.

Ὁ λόγος εἶνε ὅτι οἱ ἡλικιωμένοι ἵπποι ἔχουσιν
ὀπωσδήποτε βεβλαμμένους τοὺς ὀδόντας των καὶ ὡς
ἐκ τούτου δὲν δύνανται νὰ μασσήσωσι καλῶς τὴν τρο-
φήν, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐμποδίζει τὴν τελείαν χωνεύ-
σιν καὶ τὴν ἀπορρόφωσιν πάσης τῆς ἐν τῇ τροφῇ πε-
ριεχομένης θρεπτικῆς οὐσίας. Ἐνθ' ὅταν κοπανισθῇ ἡ
τροφή μασσεται καὶ χωνεύεται καλῶς καὶ ἀποδίδει
πᾶν τὸ ἐν αὐτῇ χρῆσιμον καὶ θρεπτικόν.

Αἱμορραγία τῆς ῥινόσ. Ὁ Δρ. κ. Jonathan
Hutchinson συνιστᾷ τὸ ἐξῆς μέσον πρὸς κατάπαυ-
σιν τῆς αἱμορραγίας τῆς ῥινόσ. Νὰ ἐμβαπτίζωνται αἱ
χεῖρες καὶ οἱ πόδες τοῦ ἀσθενοῦς ἐντὸς ὕδατος ὅσον
τὸ δυνατὸν θερμότερου — μετὰ τινὰς στιγμὰς κα-
ταπαύει ἡ αἱμορραγία.

Ἄτερον μέσον εὐκολώτερον εἶνε ἡ χρῆσις ἀντιπυ-
ρίνης. Πρὸς τοῦτον ἀρκεῖ ½ μέγρις ἐνὸς γραμμαρίου
εἰς λεπτοτάτην κόνιν ἐξ ἧς λαμβάνεται καθ' ἑκάστον
δευτέρον ἢ τρίτον λεπτόν μικρὰ δόσις διὰ τῶν δύο
δακτύλων καὶ εἰσπνέεται διὰ τῆς ῥινόσ καὶ μετ' ὀλί-
γον ἡ αἱμορραγία καταπαύει. Καλὸν εἶνε ἐκ τῆς
ἰδίας κόνεως νὰ ἐπιπασθῇ ὀλίγον ξαντόν, τὸ ὅποιον
νὰ εἰσαχθῇ κατόπιν ἐντὸς τῶν ῥωθῶνων.

Νέα παραλλαγὴ θείου. Ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ τῶν
ἐπιστημῶν ὁ κ. Friedel ὑποβάλλει ἀνακοίνωσιν τοῦ
κ. Engel, δι' ἧς γνωρίζει τὴν ὑπαρξίν καὶ ἐτέρας μορ-
φῆς τοῦ θείου, Ἀποσυνθέτων οὗτος ὑδαρῆ διάλυσιν
ὑποθειώδους νατρίου δι' ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος· παρετή-
ρησεν ὅτι τὸ ὑγρὸν μετὰ τινὰ χρόνον γίνεται κίτρινον
καὶ ἐὰν ἀναταραχθῇ μετὰ χλωροφορίου ἐκκρίνει θεῖον,
ὅπερ δι' ἐξατμίσεως κρυσταλλοῦται εἰς ῥομβόεδρα.
ὑπὸ τὴν νέαν ταύτην μορφήν τὸ θεῖον ὥρασ τινὰς μό-
νον δύναται νὰ διατηρηθῇ.

Ἐμπόριον ἐλεφαντόδοντος. Ἡ πώλησις τοῦ
ἐλεφαντόδοντος ἀποτελεῖ σπουδαιότατον ἄρθρον ἐμπο-
ρίου διὰ τὰ κράτη τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς, ὅλον ἐν
ἐπεκτεινόμενον. Οὕτω κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος συ-
νεστήθη ἐν Ἀμβέρσῃ τῆς Βελγικῆς ἀγορὰ λειτουρ-
γοῦσα κατὰ τριμηνίαν διὰ τὸ ἐμπόριον τοῦ ἐλεφαντό-
δοντος. Τὴν πρώτην φορὰν (Ἰούλιος 1890) περιέλαβε
1399 χ. ὀδόντας ἀποταλοῦντας ἐν ὄλῳ βάρους 13 ½ τόν-
νων, τὴν 18 τοῦ 8βρίου ἐγένετο τὸ δεύτερον καὶ ἐπω-
λήθησαν 2000 ὀδόντες προσερχόμενοι ἐκ Κόγκου καὶ
ἀντιπροσωπεύοντες βάρους 35 τόνων. Εἰς ὁδοὺς πρῶ-
της ποιότητος ἐπωλήθη ἀντὶ 1637 χρ. φρ. τὰ 50 χι-
λιόγραμμα, ἧτοι 100 φρ. χρ. περίπου ἡ οὐα.

Διατροφήσις σιδηρᾶς πλακῶσ διὰ θείου.
Ράβδος καὶ πλάκες μεταλλικαὶ δύνανται νὰ διατρυ-
πηθῶσι εὐκολότατα καὶ διὰ τρόπου λίαν περιέργου.
Λαμβάνομεν ράβδον θείου καὶ ἔξομεν ἢ τήκομεν
αὐτὴν εἰς τὸ ἄκρον μέχρις οὐ λάβῃ τὸ σχῆμα τῆς
ὀπῆς, ἣν θέλομεν νὰ κατασκευάσωμεν ἀκολούθως θερ-
μαίνομεν τὸν σίδηρον μέχρι λευκοπυρώσεως εἰς
τὸ μέρος ἐνθα θὰ γίνῃ ἡ διάτρησις καὶ ἐπ' αὐτοῦ
ἐπακουμβῶμεν τὴν ράβδον καὶ ὠλοῦμεν — ἡ ράβδος τοῦ